

KÄRLEKENS EXIL

ROMAN

Kärlekens exil

ALBERT
BONNIERS
FÖRLAG

Sandy
Harry
Ceesay

Du är död för mig.

FÖRSTA BOKEN

Paradiset

HUSET STÅR DÄR, stadigt i marken. 2 rue Lamarck. I natten. Det rymmer en tystnad, en våldsamhet, våra liv.

Min syster ville likna jorden vid något, där vi låg intill varandra i barndomsrummet. Himlen var så vid. Jag hade ofta mardrömmar och kröp ner under min storasysters täcke. Kände hennes hjärta slå, för mig var hon världen, en planet jag kunde kretsa kring.

»Kan du bevara en hemlighet?« Petis röst i mörkret. Jag hinner inte svara. »Platserna rör sig«, säger hon och svävar bort i rummets dunkel, blir en del av inredningen.

Rummet är mjukt och varmt. Det är natt nu igen, det är augusti.

»Kommer du ihåg sommaren när vi hoppade från klip-porna?« Hennes röst är alldeles nära mitt ansikte. Jag kan inte se henne men jag vet att hon finns där.

»Ja«, svarar jag. »Du satt på altanen. Du läste modemaga-sin. Du brydde dig inte om något annat. Du var som uppslu-kad av något jag inte förstod.« Jag betraktar henne i mörkret. Försöker mäta ut hennes konturer som om mina ögon var något slags instrument och hon långt borta. »En annan värld. De vuxnas värld. Galenskapen. Jag kommer ihåg hur blanka bilderna var. Det sprang solkatter över sidorna. De var som speglar. Du såg dig själv i dem.«

Utanför spränger morgonen upp igen. Vi blir otåliga. Peti berättar om sin dröm, den där hon brinner. Hennes kropp,

huvudet, bröstkorgen, elden som ligger under tungan och bara kan behärskas av ett tunt band av rent guld. Allt blir en fiktion för henne. Vinden mellan revbenen och kylan mellan skulderbladen.

PETI BLEV EN PLANET, i texten, atmosfären och allt liv. Min röst var tung av sömn när jag sa: »Jag önskar att hon kom tillbaka.« Mina ögon var blanka. Så många år senare nu.

»Det är lätt att missta solens rörelse för en människa«, sa min syster. Hon verkade så lugn. »Jag har också sett henne. Mamma.«

Hon satte sig upp i det dova mörkret.

»När jag diskade, bara häromdagen«, fortsatte hon. »Jag stod med händerna i det ljumna vattnet medan ljuset föll in från fönstret. Du vet det i köket, där man ser kyrkan, och då var hon plötsligt där, framför mig. Det såg ut som hon log.«

Peti stirrade mot madrassens stoppning, som om den var på väg någonstans.

»Jag trodde på det, tills jag insåg att det bara var en önskning. Hägringen. Ljusets rörelse, planetens rörelse, en solskugga. Min kärlek. Gravitationen. Som om den hade väckt henne till liv, bara en kort stund. Ett hjärtslag. Jag blinkade och så var hon borta.«

Peti vill likna vår barndom, allt vi gått igenom, vid natten. Stora täta plantor växte upp i våningen, ymniga växter i den lilla trädgården på baksidan. Men eken vi försökt plantera slog inte rot, det gamla trädet från gården hemma i Sverige.

VI LÄRDE OSS språket till slut, började prata som vilken annan person som helst, tog deras vanor, gjorde deras blick till vår. Vi blev som en del av den, platsens historia. Dess utveckling. Vi såg ut som dem, talade som dem. Vi var inte dem. Vår hud var som täckt av jord. Andra ord inpå våra skinn. Det uppstod en reva i oss, frakturer. Vi bröts ner av orden som kröp ur våra munnar, det var inte vårt språk. Vårt språk ligger i jorden, vinden, hos solen, dess rörelse. Vårt språk är kärleken. Det är ett salt, ett hav. Våra ord går att drunkna i. De ligger inpå vår hud.

PETI LÄRDE MIG simma, en sommar tog hon mig till havet. Sommaren efter att mamma försvann. Varje morgon tog vi tåget till Le Havre, fastän Baba klagade på att vi gjorde av med pengarna han gav oss till hushållskassan. Klipporna över oss öppnade sina gap. Bestar. Jag blev rädd för deras skuggor. Mörka skepnader gick över den våta sanden. Hon sa: »Bry dig inte, bry dig inte så mycket om dina rädslor, de kommer att äta upp dig.« Hon la sin hand på min axel. Vi stod ute i vattenbrynet. Det oundvikliga, påträngande saltet hade dragit vita ränder över vår mörka hud. Peti hade en turkosblå baddräkt, hennes kropp som ett asplöv när vinden kom. Hennes läppar blå, alldeles plötsligt. Hon såg död ut. Hon höjde handen och kisade mot mig. Jag såg henne som död och började hata havet. Allt vad det innebar. Jag började hata ljudet av regn. Jag tog på mig andra kläder, levde andra liv, blev äldre, arton, nitton, till och med tjugo, jag blev konstnär, en som gör saker av ingenting.

Det klarblå skimret från vattenytan ovanför. En sekund, sedan två. Hennes svarta vaxartade konturer. Den turkosa baddräkten. Kristallformade bubblor i tusental. Hennes röst i mitt huvud: *Släpp taget, var inte rädd.* Sedan händerna som en oförklarlig kraft som drar mig till ytan. Mitt hjärta rusar, det dånar i öronen. När jag öppnar ögonen igen säger hon att hon döpt mig.

Jag studerade konst i staden. École nationale supérieure des Beaux-Arts. Jag umgicks med andra avstängda människor.

Vackra människor med lika delar skimmer och sprickor. Jag bodde hos mina älskare, dag som natt, de blev mina räddare, jag fortsatte springa tills luften tog slut. Jag fortsatte att falla och drömma och svor att aldrig landa. Jag började skriva. Jag föreställde mig hur jag byggde en skulptur med en struktur i kristall, av fantomben, en spökstomme uppförd av delar av mig själv som jag samlat på mig under uppväxten i det nya landet.

När jag tröttnade på att sova hos främlingar fick jag hyra en liten etta vid den långa gata som är rue Gassendi. Min värd var en äldre dam med en skäggig iguana. Hennes ena glasöga liknade en katts. Jag fäste lapparna jag skrivit på sovrumsväggen. Jag tog mig ut ur barndomens trasiga kropp.